

kovém ani v jeho rozhodovacích důvodech nerozlišuje se, až na jedinou výjimku, týkající se obžalovaného I-e a převedení na sebe 4 m modré jemné látky na šaty s přípravou v ceně 400 Kč, mezi věcmi, které podle zcela všeobecného v tom ohledu zjištění rozsudkového přejímali obžalovaní v domněnce, že je F. jako propašované dostává lacino, na jedné straně a oněmi, o nichž věděli již tehdy, když je od F-e odebírali, že byly ukradeny, na straně druhé. Práví se jen zcela všeobecně, že to věděli o věcech, které odebírali od F-e po svátcích svatodušních (kterého z obou shora uvedených roku?) a jen o oněch 4 m látky s přípravou se uvádí výslovně, že obžalovaný o nich věděl, že ji F. odcizil. Poněvadž tudíž v rozsudku ani v jeho rozhodovacích důvodech nejsou zjištěny skutečnosti, které by při správném použití zákona nálezu za základ položití bylo, (§ 288 čís. 3 tr. ř.), nezbylo než zrušiti jako zmatečný podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. rozsudečný výrok, vztahující se na stěžovatele, celý s výjimkou výroku, týkajícího se oněch 4 m modré jemné látky na šaty s přípravou v ceně 400 Kč, zrušiti však zároveň podle §u 290 tr. ř. rozsudek i ohledně obžalovaného Aloise M-y, který zmateční stížnosti nepodal, jelikož shora uvedené důvody prospívají i jemu, a odkázati věc na soud prvé stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl. Při tom bude nalézacímu soudu řešiti zároveň otázku, zda počínání si obou obžalovaných ohledně oněch věcí, o nichž dle rozsudkového zjištění zvěděli později, že je F. kradl, které si však přece ponechali a jich pravému majiteli neodvezdali, neodpovídá pojmu »ukrývání« ve smyslu § 185 tr. zák. (rozh. sb. n. s. č. 9. a 586, dále vid. rozh. č. 1882, 2547 a 3700). Ve výroku, týkajícím se stěžovatele a oněch 4 m látky s přípravou jakož i ve výroku, vztahujícím se na obžalovaného Emila F-e byl rozsudek ponechán nedotčeným.

Čís. 2044.

Obecně známé okolnosti netřeba dokazovati. Jsou jimi skutečnosti, které mohou býti známy každému, nebo jistým vrstvám lidské společnosti prostě proto, že člověk je členem této společnosti, prožívá, sleduje a ve své vědomosti si vtiskuje události, které život přináší nebo v minulosti přinesl.

Nahodilé vědomosti soudcovy z oboru jemu cizího nejsou skutečnostmi obecně známými.

(Rozh. ze dne 7. července 1925, Zm II 234/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované Marie W-ové do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Brně ze dne 17. března 1925, jímž byly uznány vinnými Barbora Š-ová zločinem vyhnání plodu podle §u 144 tr. zák. a Marie W-ová spoluvinou na zločinu vyhnání plodu podle §§ů 5, 144 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ii znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost vytýká zmatek ve smyslu §u 281 čís. 4 tr. ř. pro zkrácení obhajoby obžalované W-ové. Její obhájce navrhl při hlavním přeličení, by byl připuštěn důkaz znalci z oboru porodnictví o tom, že W-ová nemohla přivoditi potrat Š-ové pouhým zavedením katedru do pochvy, (jak ona tvrdí zavedením polovice katedru) a že ono píchnutí, o němž Š-ová mluvila, nemohlo míti za následek potrat, jenž nastal, a dále o tom, že potrat může býti způsoben jízdou vlakem, trvající déle než $\frac{1}{4}$ hodiny, a že v tomto případě je při nejmenším sporno, čím byl potrat Š-ové přivoděn. Soud zamítl tyto návrhy. Zamítnutí prvního návrhu odůvodnil tím, že výpovědi Š-ové je dokázáno, že při vsunutí katedru pocítila píchnutí, což je důkazem, že W-ová narazila katedrem na dělohu, že není pravda, že by ihned musily nastati veliké bolesti a potrat, nýbrž, že soudu je známo z jiných už projednávaných případů, podle zkušenosti a podle lékařské vědy, že nastává potrat po zavedení katedru do dělohy zpravidla teprve za několik dní a že stačí podle těchto pramenů poznání již pouhé delší podráždění dělohy cizím předmětem, by byl přivoděn potrat. Druhý návrh zamítl soud proto, že považoval za prokázáno výpovědi Š-ové, že tato měla cizí předmět v pochvě a že znalec Dr. Pavel M. jej označil za předmět způsobilý, přivoditi potrat a že u Š-ové potrat nastal. Soud zamítl neprávem uvedené návrhy. Zamítl je, opíraje se o vlastní vědomosti z oboru lékařské vědy. Není však důsledným ani v technických výrazech. Praví v usnesení, že Š-ová měla cizí předmět v pochvě, že W-ová při vsunutí katedru narazila na dělohu a že stačí ku přivodění potratu pouhé delší dráždění dělohy. Není zřejmo, rozeznává-li tím dělohu od pochvy. Bylo-li dráždění dělohy v tomto případě delší, o tom se nezmiňuje ani usnesení ani rozsudek.

Soud patrně považoval své vědomosti o faktech z oboru lékařství za skutečnosti obecně známé. Obecně známé okolnosti arci netřeba dokazovati, třebas v trestním řádě není ustanovení, obdobného §u 267 c. ř. s. Obecně známými jsou skutečnosti, které mohou býti známy každému, nebo jistým vrstvám lidské společnosti prostě proto, že člověk je členem této společnosti, prožívá, sleduje a ve své vědomosti si vtiskuje události, které život přináší nebo v minulosti přinesl (Hora, Čs. civil. právo procesní I. sv. 312. Podobně Storch, Trest. řízení II. sv. 167. Lohsing, Strafprozessrecht, I. vyd. 306). Nahodilé vědomosti soudcovy z oboru jemu cizího nejsou skutečnostmi obecně známými. V tomto případě zamítl soud návrhy obhájcovy, jež směřovaly k řešení odborných otázek, maje za to, že vědomosti jeho členů stačí k jejich rozřešení. Neuvedl však ani pramenů svých vědomostí, — dříve projednávaných případů. Nevyslovil se ani, jaké zkušenosti a jaké poučky lékařské vědy má na mysli. Odborné otázky má soud řešiti na základě důkazů. Tyto pak má při hlavním přeličení prováděti za přítomnosti a kontroly stran (§ 249 tr. ř.). Zamítnuv v tomto případě obhájcovy návrhy z důvodu, stranami nekontrolovatelných, stížil tím obhajování obžalované W-ové.